

Academia de fotbal vol 1

Autor: Margil, Irene
Editura: DIDACTICA PUBLISHING HOUSE
Cod de bare: 5948495012953

Descriere produs

Visul de a deveni fotbalist incepe cu o singura sansa!

Yao adora fotbalul si viseaza sa joace candva la cel mai inalt nivel. Viata lui se schimba complet in momentul in care primeste o invitatie neasteptata la o academie speciala pentru tinerii fotbalisti talentati. Insa drumul spre indeplinirea visului nu este deloc usor. Va trebui sa-si convinga parintii, sa infrunte necunoscutul si sa demonstreze ca este pregatit pentru aceasta mare provocare.

Academia de Fotbal. O hotarare importanta este primul volum al unei serii captivante de romane ilustrate pentru copii, care imbina aventura, umorul si emotia intr-o poveste despre perseverenta, prietenie si curaj. Cu ilustratii dinamice si capitole scurte, cartea este alegerea ideala pentru copiii care iubesc fotbalul si povestile pline de actiune.

De ce sa alegi aceasta carte? - o poveste captivanta despre curajul de a-ti urma visurile; - personaje simpatice si autentice, usor de indragit; - ilustratii color care completeaza si sustin lectura; - teme actuale despre prietenie, familie, incredere si spirit de echipa; - primul volum al unei serii dedicate micilor pasionati de fotbal.

Ce descopera copilul in aceasta carte? - pasiunea pent

Irene Margil și Andreas Schlüter
Ilustrații de Jan Saße

Academia de FOTBAL

**O hotărâre
importantă**

Cuprins

O vizită importantă	6
Oferta	18
Hotărârea	29
Sosirea la Academie	39
Camera numărul 5	53
Prima noapte	67
Prima dimineață	84
Primul antrenament	95
Exerciții sportive	112
Prima oră de curs	126

O vizită importantă

Fusese un meci grozav. Exact cum își imaginaseră: semifinala Cupei. Gol în ultima secundă din prelungiri. Fluier final. Victorie! Mai bine de-atât nici că se putea! Yao și Leon se aruncară unul în brațele celuilalt, topăind pe teren.

— Ce lovitură cu capul! Genial! strigă Yao.

— Nici centrarea ta n-a fost mai prejos, îl laudă Leon. Ceilalți jucători se năpustiră spre ei, cocoțându-se cu entuziasm unul peste altul, într-o piramidă care se năruí, de îndată ce Tom, fundașul central,

se aruncă peste ei. Întreaga echipă se prăbuși pe gazon, îngropându-i pe Yao și Leon. Însă chiotele lor nu amuțiră. Din contră.

— Bravo, Leon! Bravo, Leon! Hei, hei, hei! strigau băieții.

Numai Leon și Yao nu strigau. În schimb, scoteau gemete și icnete îndurerate.

— Hei! Jos! scânci Yao. Sunteți prea grei!

Expiră cu un șuier prelung, de parcă ar fi scos aerul dintr-un balon.

— Ușor, ușor! îi avertiză antrenorul. Limonada e foarte rece. Dacă o beți dintr-o înghițitură, o să vă ia durerea de stomac. Și pun pariu că nu vă doriți asta.

— Ăăă? Ce? întrebă Leon, luând sticla goală de la gură și râgâind zgomotos din cauza acidului. Și pentru ceilalți jucători avertismentul venise cam târziu. Cu toții dăduseră deja limonada rece pe gât, așezând sticlele goale înapoi în ladă.

— Putem să mai luăm una? întrebă Yao, care remarcase numaidecât cu privirea lui de cunosător că antrenorul pregătise câte două sticle pentru fiecare jucător.

Domnul Kossack părea să regrete amarnic decizia de a aduce băuturi reci aici, la marginea terenului. Ar fi fost mai bine să le aducă mai întâi doar ceaiul cald de mentă fără zahăr, la fel ca în pauza dintre reprize. Nimeni nu se dădea în vânt după el, dar când nu aveau de ales...

— Ceai de mentă? cârtise Leon în pauză. Asta beau doar când am febră.

Însă, până la urmă, tot luase o înghițitură. La fel și coechipierii săi.

— Nu putem să primim măcar o băutură izotonică?

Citise cuvântul dificil într-o revistă de sport.

Antrenorul zâmbise și adăugase:

— Adică apă cu zahăr? Fiindcă băutura ta izotonică nu-ți nici mai mult, nici mai puțin decât apă îndulcită. Nu, ceaiul e mult mai sănătos, mai ales pe căldura asta.

În cele din urmă, tot le dăduse „apă cu zahăr”.

Și chiar dacă nu „izotonică”, măcar rece ca gheața și delicioasă. Ca recompensă pentru victorie.

— Berlin! Berlin! Mergem la Berlin! Începură unii dintre ei să scandeze, la fel cum intonau adulții după fiecare meci de cupă câștigat.

Se alintau, firește, fiindcă toți din echipa lui Yao știau că finala cupei se juca într-un cartierul din apropiere, pe un mic „stadion” al unui club

Academia de Fotbal? Yao și coechipierii lui auziseră de înființarea acestei școli speciale pentru tineri fotbaliști talentați și discutaseră cu înfocare. Și antrenorul le povestise la un moment dat despre ea. Bineînțeles că știau cu toții de liceele sportive, nu erau o noutate. Dar noua Academie de Fotbal părea cu totul specială! Se zvonea printre băieți că nu aparținea de nicio asociație și că nici măcar echipe adevărate nu avea. Și că la această școală nu punctele și cupele sau tacticile și sistemele de joc contau, ci doar bucuria de a șuta și de a contura în cel mai mic detaliu tehnica de joc a fiecărui talent.

Yao îi aruncă antrenorului său o privire întrebătoare: domnul Haberland chiar era de la această academie?

Domnul Kossack încuviință, dând din cap. „Și venise aici pentru el?” se întrebă Yao.

Antrenorul îi citi întrebarea pe chip.

— Probabil că te întrebi ce au toate astea de-a face cu tine.

Yao încuviință zelos, dar nu zise nimic. Rămăsese fără cuvinte.

— Credem că talentele ca tine au nevoie de un mediu propice în care să primească toată încurajarea și sprijinul de care au nevoie. Domnul Kossack ne-a vorbit despre tine. Este de părere că locul tău e în Academia noastră de Fotbal. Și noi suntem de acord cu el, a zis domnul Haberland. De aceea mă aflu astăzi aici. Ce părere ai? Ți-ar plăcea? Deodată, Yao avu senzația că o să-i plesnească țeasta. Inima îi zvâcnea în piept și îl luă cu transpirații. Vestea îl luă ușor prin surprindere. În acel moment, visul lui Yao devenea realitate. Visul fiecărui tânăr fotbalist: să fie descoperit și să i se ofere un loc într-o școală sportivă!

De bucurie, Yao i-ar fi sărit de gât acestui domn Haberland și i-ar fi îmbrățișat strâns. Da! Da! Nu-și dorea nimic mai mult decât să meargă la această școală! Dar apoi...
 ...și-a amintit: era mult prea tânăr pentru așa ceva! La școlile sportive mergeau jucători de liceu, din categoria U19 și U17, conform vârstei. Dar nu din categoria U10/11! Prin comparație, ei erau doar niște copii de-a dreptul. Chiar dacă mai avea puțin și împlinea unsprezece ani.
 Și mai presus de toate: oare cum aveau să reacționeze părinții lui? Cu siguranță nu ar fi fost de acord să plece de capul lui ca să joace fotbal. În cantonament! Despre așa ceva citise doar în cărțile despre fotbal, pe care îi plăcea să le colecționeze, dar nu și în viața reală.
 Cel mai bun prieten al lui, Leon, vorbea adesea despre cât de mult își dorea să devină fotbalist profesionist. Și Yao visa să ajungă un superstar al fotbalului. Dar în sinea lui, în tăcere. Pentru el era, mai degrabă, un vis.

Ce i se întâmpla chiar acum era departe de a fi un vis – era pură realitate. Domnul Haberland se afla chiar în fața lui. Ba chiar îi oferise lui Yao șansa să vină la o școală de fotbal nouă, fascinantă și poate chiar prima de acest fel din lume! Era absolut grozav!
 — Dacă vrei și crezi că ai putea să vii la academia noastră, atunci, desigur, vom sta de vorbă pe îndelete și cu părinții tăi, îi zise domnul Kossack, smulgându-l din șirul gândurilor.
 Iată, deci, obstacolul de care depindea totul: părinții lui. Nu aveau să-i permită în veci!

făcute să transforme tinerele talente în viitori profesioniști.

— Cantonament? Profesionist? exclamă mama. Dar, Yao, tu nici n-ai împlinit unsprezece ani!

— La Academie vor să-i formeze pe copiii și tinerii talentați mult mai devreme decât în școlile cu cantonament, explică Yao. Asta e și noutatea.

— Am citit despre asta, interveni tata. E o nouă inițiativă a Federației Naționale de Fotbal. Un model experimental.

— Un model experimental? repetă mama. Yao al nostru, un șoarece de laborator?

— Șoarece de laborator! Yao e un șoarece de laborator! strigă Izabela chicotind. O să desenez un șoarece! Un șoarece Yao!

Yao făcu o grimasă. Urma momentul de care se temuse de la bun început.

— Cum desenez un șoricel? întrebă Izabela.

— Nu, nu, încercă tatăl lui Yao să calmeze spiritele. Yao se întreba dacă vorbește cu el sau cu Izabela, dar se lămură de îndată.

— Are la bază un concept ingenios, explică tata. În cantonament, copiii primesc sprijin individual, adaptat nevoilor lor.

— Cantonament? La unspe ani? bombăni iar mama. Nici nu se pune problema! Ce e în capul lor? Au luat-o razna?

Yao își dădu seama pe loc că, de-acum înainte, trebuia să evite cu orice preț cuvântul „cantonament” în conversațiile cu mama.

— E un fel de universitate, încercă el să-i concilieze.

I se părea că „universitate” suna mult mai bine.

Academia de FOTBAL

**O aventură
palpitantă
pentru toți
iubitorii
de fotbal**

Yao joacă fotbal la un mic club
de cartier, dar visul lui este
să devină profesionist.

Într-o zi, un recrutor apare
la ușa lui: Yao
obține „biletul

de aur” către

faimoasa Academie de Fotbal!

Totul se schimbă pentru micul
fotbalist și viața în cantonament
este o adevărată

aventură. El trebuie

să se obișnuiască să împartă
camera cu alți băieți, să-și învingă
dorul de casă și să-și facă
prietenii noi printre cei mai buni
jucători de vârsta lui.

ISBN 978-630-375-014-9 – vol 1
978-630-375-015-6 – general

5 948495 012953

www.edituradph.ro

